

Conversație

FUSESE O IARNĂ GREA și deși era cazul ca primăvara să-și reintre în drepturi, brândușele, care păreau să aibă o înduioșătoare și neclintită încredere în anotimpuri, se vedeau nevoite să-și croiască drum cu greutate printr-o pojghiță subțire de zăpadă. Cerul era acoperit cu nori grei și plumburii, gata în orice clipă să slobozească iarăși o ninsoare, iar un vânt aspru șuiera în jurul casei. Una peste alta, condițiile meteorologice nu erau tocmai ideale pentru o întâlnire de familie, mai ales fiind vorba de familia mea.

Ce păcat, mă gândeam, tocmai când s-au adunat cu toții în Anglia pentru prima oară după război, să fie întâmpinați de o asemenea vântoasă. Desigur, asta nu le sporea buna dispoziție: erau mai susceptibili ca de obicei, se ofensau mai repede și erau mai puțin dispuși să asculte punctul de vedere al celorlalți, menținându-și-l cu încăpățănare pe al lor.

Se adunaseră, ca niște lei morocănoși, în jurul unui foc cu vâlvătăi atât de mari, încât amenința să dea foc șemineului. Soră-mea Margo tocmai își adusese contribuția, târând pur și simplu în casă relicva unui pomișor din grădină și înfundându-i un capăt în vatră, în timp ce restul trunchiului zăcea pe covorașul din fața căminului. Mama

tricota, dar îți puteai da seama, urmărindu-i privirea cam absentă și felul în care buzele i se mișcau din când în când, de parcă s-ar fi rugat în tăcere, că de fapt o preocupa meniul prânzului pentru a doua zi. Frate-meu Leslie dispăruse cu desăvârșire îndărătul unui uriaș tratat de balistică, în timp ce fratele mai mare, Lawrence, încotoșmănat într-un pulover cu guler răsucit, cum poartă de obicei pescarii (cu câteva numere mai mare decât măsura lui), stătea lângă fereastră, suflându-și zgomotos și cu regularitate nasul într-o imensă batistă stacojie.

— *Cumplită țară, fără doar și poate*, spuse el, întorcându-se spre noi ostil, de parcă eram cu toții direct răspunzători de condițiile climaterice; nici nu apuci bine să pui piciorul pe țărnm la Dover și ești întâmpinat de un ade-vărat baraj cu microbi de guturai... Mă credeți că asta-i primul guturai pe care-l fac de doisprezece ani? Asta doar fiindcă am avut bunul-simț să mă țin deoparte de Insula Puddingului¹. Toată lumea pe care am întâlnit-o până acum e răcită. Întreaga populație a Insulelor Britanice pare să nu facă nimic altceva tot anul decât să-și târșâie picioarele de colo colo strănutând cu voluptate unii în nasul celorlalți... Un fel de horă a infestării neîntrerupte. Ce șanse de supraviețuire poți să mai ai?

— Ai răcit și tu și acuma te porți de parc-ar fi sfârșitul lumii, a spus Margo. Nu pot să-nțeleg de ce se vaită atât bărbații ăștia.

Larry i-a aruncat o privire leșinată cu ochii lui lăcrimoși.

— Partea proastă cu voi e că vă place să faceți pe martirii. Doar cine are porniri masochiste mai stă în acest... acest paradis al virușilor. V-ați moleșit cu toții, ba chiar vă

¹ Denumire peiorativă pentru Marea Britanie.

place să vă bălăciți aici, în mocirla asta infectată. Înțeleg să-i scuz pe unii care n-au văzut în viața lor altceva, dar voi știți cu toții ce înseamnă soarele în Grecia, așa c-ar trebui să vă purtați altfel.

— Așa e, dragă, a spus mama pe un ton împăciuitor, dar ai nimerit prost, asta-i tot. Știi doar cât poate fi de minunat. De pildă, primăvara.

Larry s-a uitat la ea furios.

— Nu-mi place să vă smulg din transa voastră, demnă de un Rip Van Winkle¹, spuse el, dar ce se vede acum ar trebui să fie primăvara... și uite-o cum arată. Îți trebuie o sanie trasă de câini eschimoși ca să te duci să pui la poștă o scrisoare.

— E doar un deget de zăpadă, a izbucnit Margo. Cam exagerezi.

— Sunt de acord cu Larry, s-a băgat și Leslie, ivindu-se dindărătul cărții lui. E al dracului de frig. Îți taie cheful să te apuci de orice. Nu poți nici măcar să împuști ceva ca lumea.

— Așa-i, a reluat Larry triumfător, în timp ce, într-o țară normală, cum e Grecia, ți-ai lua micul dejun afară și apoi ai coborî pe țărmul mării ca să-ți iei porția de înot de dimineață. Aici îmi clănțâne dinții așa de tare, încât abia de-mi pot înghiți micul dejun.

— Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai mai ridica atâta în slăvi Grecia asta, l-a întrerupt Leslie oțărât. Îmi amintește de nenorocita aia de carte a lui Gerry². Mi-au trebuit secole ca să reușesc să o diger.

¹ Personaj al povestirii cu același titlu a scriitorului american Washington Irving (1783-1859).

² *Familia mea și alte animale* de Gerald Durrell, apărută la Editura ART.

— Poate că ție ți-au trebuit secole, a spus Larry caustic, dar eu ce să mai zic. Habar n-ai cât rău a făcut poziției mele în lumea literară caricatura aia dickensiană.

— Iar dacă citești ce a scris despre *mine*, ai zice că nu mă duce capul la altceva decât la puști și bărci, a continuat Leslie.

— Chiar așa și este, niciodată nu te gândești la altceva decât la puști și bărci.

— Totuși eu am suferit cel mai tare, a intervenit Margo. Tot timpul nu vorbea decât despre acneea mea.

— Eu cred că pe voi v-a descris foarte exact, a spus mama, dar pe mine m-a făcut să par de-a dreptul idioată.

— De fapt, nu mi-ar păsa să fiu satirizat într-o carte scrisă ca lumea, a subliniat Larry, suflându-și nasul cu putere, dar să mi se facă asta într-o engleză mizerabilă e chiar de nesuportat.

— Până și titlul e o insultă, a spus Margo, *Familia mea și alte animale*. M-am săturat să mă tot întrebe lumea: tu care dintre animale ești?

— Mie titlul mi s-a părut destul de amuzant, draga mea, a spus mama. Singura mea obiecție a fost că n-a folosit întâmplările cele mai hazlii.

— Da, așa e, a întărit Leslie.

— Care întâmplări hazlii? a întrebat Larry bănuitor.

— Uite, de pildă, când ai pornit cu iahtul lui Max în jurul insulei. Să te prăpădești de râs, nu alta.

— Dacă povestea asta ieșea de sub tipar l-aș fi dat în judecată.

— Nu văd de ce, a fost foarte distractiv, a spus și Margo.

— Ce să mai zic atunci de tine când te-ai apucat de spiritism, dacă ar fi scris despre asta? Ce te-ai mai fi bucurat, nu-i așa? s-a interesat Larry răutăcios.

— Oh, nu, n-ar fi putut să scrie așa ceva! a izbucnit Margo îngrozită.

— Ei, vezi? a zis Larry triumfător. Sau despre procesul lui Leslie?

— Nu văd de ce trebuie să mă bagi și pe mine în chestia asta, a intervenit Leslie cu agresivitate.

— Parcă tu ziceai că n-a folosit cele mai bune întâmplări, i-a atras atenția Larry.

— Da, uitasem despre toate astea, a spus mama chicotind. Cred că sunt mai hazlii decât cele pe care le-ai folosit tu, Gerry.

— Mă bucur că ești de părerea asta, am răspuns eu gânditor.

— De ce? a întrebat Larry, aruncându-mi o căutătură bănuitoare.

— Fiindcă m-am hotărât să mai scriu o carte despre Corfu, unde să intre toate aceste istorii, am explicat cu nevinovăție.

Reacția a fost zgomotoasă.

— Îți interzic! a zberlat Larry, strănutând cu violență. Îți interzic cu desăvârșire.

— Doar n-o să scrii despre spiritismul meu, s-a băgat Margo, aproape urlând. Mama, spune-i să nu scrie despre asta.

— Nici despre procesul meu, a izbucnit Leslie. Asta chiar n-o mai suport.

— Iar dacă îți trece prin cap să pomeniști măcar de iahturi... a început Larry.

— Larry, dragă, nu zbiera, a intervenit mama.

— Foarte bine, atunci oprește-l să scrie urmarea, a urlat Larry.

— Nu te prosti, dragă, știi bine că nu pot să-l opresc, a spus mama.

— Vrei să o luăm de la capăt? a întrebat Larry răgușit. Scrisoarea de la bancă prin care ți se cere politicos să-ți rezolvi depășirea contului, toți prăvăliașii care se uită la tine chiorâș, pachete anonime, îndesate cu cămăși de forță, depuse în prag, rudele care-ți trântesc ușa în nas... Doar tu ești capul familiei, n-ai decât să-l oprești să mai scrie.

— Exagerezi, dragă, l-a potolit mama. Oricum, eu nu-l pot opri dacă vrea cu adevărat să scrie. Nu cred că se întâmplă nimic rău, iar poveștile astea sunt chiar cele mai bune. Nu văd de ce n-ar scrie o continuare.

Întreaga familie s-a ridicat în picioare, ca împinsă de un resort, și mi-a explicat, printre țipete și vociferări, de ce n-ar trebui să scriu o continuare. I-am așteptat să se potolească.

— De fapt, pe lângă toate poveștile astea mai sunt și altele, ba chiar destule, am spus, cu glasul pierdut în amintiri.

— Care anume, dragă? a întrebat mama, plină de interes.

Familia, stacojie la față, zbârlită, s-a încruntat la mine în tăcere, așteptând.

— Ei bine, mamă, am spus eu gânditor, aș povesti de pildă idila cu căpitanul Creech.

— Cee? a scheunat mama, indignată. Așa ceva n-ai să faci... Auzi, idila cu boșorogul ăla scârbos. Îți interzic să scrii despre asta.

— De ce nu? Eu cred că-i cea mai bună dintre toate, s-a strecurat și Larry cu un glas onctuos. Vibranta pasiune a

iubirii, farmecul blând, arhaic, al personajului masculin...
Cum l-ai făcut pe bietul bătrânel să...

— Te rog să taci, Larry, a spus mama supărată, mă scoți din minți când vorbești așa. Nu cred că ar fi o idee bună să scrii cartea asta, Gerry.

— Sunt de acord cu tine, a adăugat Larry, iar dacă o publici, te dăm în judecată.

În fața unei familii atât de hotărâte și unite, gata să mă împiedice cu orice preț, nu mai aveam decât un singur lucru de făcut. M-am așezat la masa mea de lucru și am scris această carte.